

ПЕТЪР ДИМКОВ ОТКРОВЕНО



Магдалена Асенова

Съдържание

ЩАСТЛИВАТА СЛУЧАЙНОСТ	7
ОТКРОВЕНО	13
Кой съм? Откъде ида?.....	16
ПОБЕДИ – ПРОВАЛИ – ПРЕДАТЕЛСТВА	22
ВЪЗМЕЗДИЕТО	28
ОЩЕ ЗА ДВОРЦОВИТЕ ПРЕДАТЕЛСТВА.....	30
ОГРАБЕНАТА НИ ПОБЕДНА РАДОСТ	36
БОГОМИЛИТЕ – БЪЛГАРСКАТА НИ ГОРДОСТ.....	40
ТЕФТЕРХАНИЕ ПАЗИ ВСИЧКО. ЕЛАТЕ, ВЗЕМЕТЕ!.....	44
ПОЗОР, А НЕ СЛАВА.....	48
НЯМА БАН – ИМА СГОРИ-БАН	52
БИЛКОЛЕЧЕНИЕТО – БОЖИЯТ НИ ДАР.....	54
ВЪТРЕШНАТА ЧИСТОТА – НАЙ-ВАЖНАТА ЗА ЧОВЕКА	60
Е, има и ЛЪЖЕПАТРИОТИЗЪМ	64
ЗЕЛЕНОТО БОГАТСТВО – БИЛКИТЕ.....	68
ТАЙНАТА НА ДЪЛГОЛЕТИЕТО.....	74
РУСИЯ В МОЯ ЖИВОТ.....	80
НАРОДНАТА МЕДИЦИНА – СМИСЪЛЪТ НА ЦЕЛИЯ МИ ЖИВОТ	84

ПРАВИ ДОБРО! ТО ВИНАГИ СЕ ОТПЛАЩА.....	88
ШЕСТАТА РАСА – КОЯ Е ТЯ?.....	92
БЕЗДОМНИЧЕ ЛИ Е БИЛКОЛЕЧЕНИЕТО НИ?	98
ДАДЕНО ТИ Е – ОТБЛАГОДАРИ СЕ!.....	104
СЕМЕЙСТВОТО – ТО Е СПОЙКА, АТОМ	110
ЧУДОТО Е ПЕСЕНТА	116
ХОРАТА И БИЛКИТЕ – ВСЕ ЖИВИ СЪЩЕСТВА	120
ПРИМЕРЪТ Е НОЖ С ДВЕ ОСТРИЕТА	126
ЩО НЕ КАЖЕТЕ НА НАРОДА – ДА СЕ ГОРДЕЕ?	130
ПОСЛЕПИС	133
ПОСЛАНИЯ ДО ВСИЧКИ.....	135

ПРИЛОЖЕНИЯ

ИЗ ПУБЛИКУВАНОТО ОТ АВТОРКАТА.....	141
ЖИВОТЪТ И ДЕЛОТО НА ПЕТЪР ДИМКОВ В ЦИФРИ И ФАКТИ.....	143
ТРУДОВЕ НА ПЕТЪР ДИМКОВ.....	148
КНИГИ ЗА ПЕТЪР ДИМКОВ.....	150
СЪДЪРЖАНИЕ НА АУДИОДИСКА	151

ЩАСТЛИВАТА СЛУЧАЙНОСТ

ВМЕСТО ПРЕДГОВОР

От дете почти фанатично вярвам в „щастливата случайност“.

Все така ставаше – когато съм изплашена, че няма да се справя с възложената ми работа, че няма да оправдая очакванията, точно тогава ще ми се притече на помощ „щастливата случайност“. Хващам се като удавник за нейната сламка и – ето ти късмет. После всички ме хвалят, насърчават за сполуката. А майка неизменно ми напомняше: „Не забравяй да благодариш на ангелчето, дето те пази и помага, когато си в беда.“

По неведомите пътища на съдбата един ден отново тази щастлива случайност ми подаде ръка. Яви се възможност да се сбъдне отколешна моя мечта. По случай честванията „13 Века България“ през осемдесетте години на миналия век по Българското национално радио в програмите „Христо Ботев“ и „Хоризонт“ се излъчваше предаването „НИЕ, БЪЛГАРИТЕ“. За участие в него канехме изтъкнати живи дейци от всички сфери на нашия живот. По същество това беше микрофонен автопортрет. Участниците от първо лице разказваха

за своя принос в науката, културата, образованието, здравеопазването и целия стопански, обществено-политически и социален живот на страната.

На една от обичайните „летучки“ (така наричахме сутрешните съвещания в редакцията за разпределение на задачите) главният ни редактор Дамян Обрешков поиска Всеки от нас да предложи имена на заслужили съвременници за включване в това предаване. Когато дойде моят ред, сякаш нещо ме подтикна отвътре да кажа името на отдавна прославил се със своето човеколюбие и безкористна помощ народен лечител ПЕТЪР ДИМКОВ. Мислех си: той най-много заслужава. Слушателите ни ще са благодарни да чуят гласа му. Ще се радват да ги срещнем в ефира с човека, превърнал се вече в жива легенда.

– Че как ще се добереш до него? – ми възрази главният. Трудно ще го открием. – И освен това името му е табу за излъчване. – Но само след минутка добави: – Защо пък не? Струва си да опитаме. Захващай се и Бог да ти е на помощ!

Как само се зарадвах! Трябваше незабавно да потърся „Връзка“ с природолечителя. Никак не беше лесно да се заобиколят препятствията към него. Зоркото око на тогавашните управници „осторожно“ и „Всячески“ спъваше контактите с Петър Димков. Той лекуваше в обстановка на нелегалност. Тоталитарната бездуховност и натрапеният ни атеизъм строго преследваха хората, търсеци по нетрадиционен начин цяр за болестите си. Сред еретиците беше и той – Лечителя Петър Димков.

Помогна приятелят ми от детските години Николай Кафтанджиев. Той с готовност, както винаги, откликна на молбата ми. От дълги години Кафтата, както го наричахме всички приятели, имаше връзка с

Димков. Той беше ревностен радетел и неуморим почитател на човеколюбивата мисия на Лечителя. И никак случайно за себе си отрано Николай избра съдбата на биограф на Петър Димков. Със завидна упоритост той изучаваше, отстояваше и популяризираше безкористния принос на Човека, Родолюбца, Духовния Баща и Учител, обичания от хората природолечител. В резултат на това свое предано служене Николай успя да напише и издаде обемистия си изключително ценен и полезен труд „ПЕТЪР ДИМКОВ – ДОБРЕ ПОЗНАТИЯТ... НЕПОЗНАТ“.

Уточнихме с Кафтата подробностите, свързани с датата и часа за посещението ми в дома на Лечителя. Имаше и „парола“, разбира се, за разпознаването ми.

Така радиоинтервюто се събдна и срещата стана факт.¹

Вълнувах се, както при първа моминска среща. Не преувеличавам. Наистина не мигнах през цялата нощ. В съзнанието си рисувах какви ли не картини. Съчинявах и отхвърлях всевъзможни сценарии: как ще вляза, какво ще кажа, как ще ме посрещнат, ще успея ли да се представя подобаващо пред ЧОВЕКА-ЛЕГЕНДА, когато предстоеше да интервюирам...

Нищо от свободните ми среднощни съчинения не се събдна.

Денят бе 15 април 1981 година.

Ранното утро на настъпващата пролет. Столичният квартал Лозенец ме посрещна дружелюбно с кокетните си къщи и бухнала зеленина в дворовете.

¹ Николай.Кафтанджиев почина на 5 май 2009 г. Поклон и дълбока благодарност пред светлата му памет. За неocenимото добро, което ми направи тогава, за да се срещна, разговарям и съхраня върху магнетофонната лента гласа със скъпоценните откровения на големия българин – Лечи теля **Петър Димков**.

Люляците с многоцветните си багри в лилаво, розово, синьо и бяло упойваха с аромата си.

Зазоряваше се. Улица „Лука Кунин“ (сега „Златовръх“) е все още безлюдна и необичайно притихнала. Тротоарите и уличният паваж бяха вече изкъпани от маркучите на нощните труженици по чистотата. Тогавашната столична управа много усърдно поддържаше тази чудесна традиция.

Колегата ми радиотехник Митко Друмев вече ме чакаше. Задачата му бе да осигури качествен магнетофонен запис на интервюто. Озърташе се някак плахо пред дървената портичка на № 47 и от това ме напуши смях.

– Хайде, по-скоро да влизаме, докато ония още не са се появили!

„Ония“ бяха милиционерите. Често ги изпращаха да охраняват къщата на Лечителя. Те разпъждаха чакащите отпред болни хора за посещение при Петър Димков. Въпреки забраната те прииждаха тук от сутрин до късна вечер. Стичаха се от цялата страна: някои с каручките си, други с леките си коли, а повечето пеша, подпирайки се на бастунчета и патерици, или в инвалидни колички. Виждаха как милиционерите разгонват това унило човешко стълпотворение. Бях чула „благовидното“ им обяснение: „Вървете си, човекът е много стар и болен. Трябва да го щадим.“ А чакащите отлично знаеха колко лицемерна е тази загриженост, защото управниците тайно се домогваха и с всички средства се възползваха от мощта на Лечителя.

Първото нещо, което прикова вниманието ми, преди да се шмугнем в дворчето, бе забодената с кабърче бележка върху дървената ограда. Написал я беше саморъчно П. Димков. Тя гласеше:

Добри хора, не си губете времето. Първо идете в окръжната болница да Ви определят кога можете да дойдете. Тогава ще Ви прегледам Всичките. Извинявайте!

И ето ни сега с Митко в уречения час пред къщата.

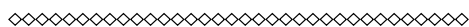
Натиснах звънеца. Начаса от прозорчето на горния етаж се показва съпругата на Димков. Разменихме си уговорените думи и тя бързо пусна увития в хартийка секретен ключ от Входната Врата. Той хлопна върху плочника точно пред краката ми. И шепнешком помолу: „Отключете си сами и бързо Влизайте! Чакаме Ви“.

До днес пазя жив спомена от тази първа среща. Като тогава виждам живия Лечител – приветлив, одухотворен. Достолепен като патриарх. Жена му ни въведе в работната му стая. Беше се разположил удобно зад масивно бюро и вече работеше. Чевръсто стана да ни посрещне. А беше на 95 години! Гладко избръснат. Усмехнат. Облечен в костюм, с вратовръзка. Като за официален прием.

Неговата непринуденост и гостолобивост, познати на всички, с които е общувал, сякаш с магическа пръчка заличиха обхваналото ни обичайно притеснение. И започна нашият дълъг, почти четиричасов разговор – забравим, интересен, изключително поучителен...

Моето първо интервю с Лечителя Петър Димков, този извисен до съвършенство българин. Мисионерът на Доброто, Вярата, Надеждата и Любовта между човеците на земята!

КОЙ СЪМ? ОТКЪДЕ ИДА?



Моите родители преди Освобождението са живеели в село Горно Броди, Беломорска Тракия. Те са били едни от най-будните фамилии в тоя край. Водели са църковните, възрожденските и т.н. борби. За тази си дейност баща ми беше осъден от гърците и турците на смърт. Заради това трябваше да напусне семейството си и да се крие няколко години в Зографския манастир. Там игумен е бил наш роднина. Един ден той му казал, че и при тях има полиция, затова трябва да си промени името. Иначе веднага ще го заловят. И по този начин от Хаджидимов става Хаджидимков. Сменя фамилията си с тази на жена си – Хаджидимков. Същото прави и по-малкият му брат Димо – Димо Хаджидимов. Под това име той заживява и се крие около шест години в манастира.

Когато се обявява Санстефанска България при сключването на Санстефанския договор, игуменът му казва: *Иване, вземи си жената и децата и бягай в България. Защото Англия и другите държави пречат и пак ще бъде турско тук и ме е страх, че няма да можем да те опазим.*

Баща ми така и направил. Той имал шест деца, две умрели. Натоварва багажа на две магарешки каруци и с че-

тирите деца и жена си прехвърля границата през Гоце Делчев. Отива в Дупница. Купува една турска къща на изселени турци. Баща си, жена си и децата оставя там и идва в София сам. Баща ми е бил завършил селската семинария. Затова тогава митрополит Партений – грък – го взема на работа в черквата Света Неделя.

От този момент баща ми вече е в течение на борбите, които стават в страната ни. Свързва се с всички тогавашни възрожденци, с всички оживели опълченци. Сприятелива се с тях. И нашият дом се превръща в истински клуб. В него се събират почти всяка вечер русофилите. По това време се оформя и разделението на тогавашната ни интелигенция – възрожденците с последователите им русофили, а другите са гъркомани и русофоби.

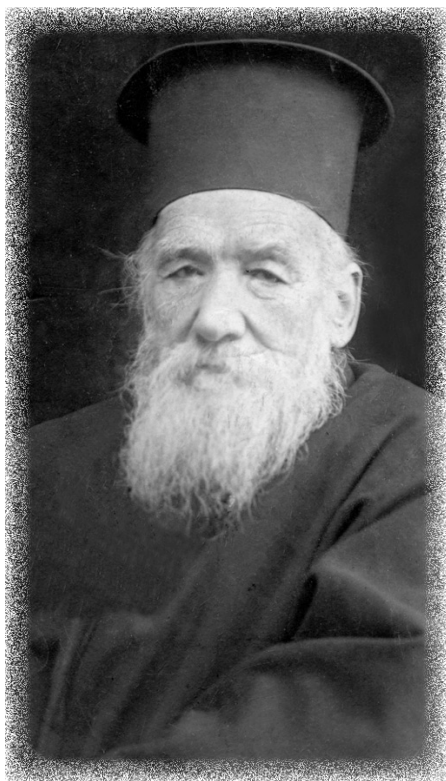
За майка си пазя най-светлите спомени. За мен и за цялото семейство тя беше всичко. С неподражаемо умение тя поддържаше реда и спокойствието сред нас, въпреки съществуващата постоянна тревожност от всичко, което ни заобикаляше. Имаше вродено чувство за справедливост. Намираше сили и в най-трудните ситуации да внася смях, радост и много спокойствие. Готвеше, переше, шиеше и плетеше. Никога не я видях унила, враждебна.

С много неща я помня.

Но най-много съм ѝ благодарен, дето от съвсем ранно детство ме залюби с природата. От малък ме научи да разпознавам билките, да откривам лечебното в тях и да давам на хората. Любовта ѝ към природата беше невероятна. Винаги намираше време да ни изведе в планината, на разходка, и да ни запознава с животните, растенията, с всичко, което будеше любопитството ни.



Отец Иван (баща ми)



За нас майка беше не само истинска майка, не само закрилница, но и светица, благословена от Бога да ни учи на добро, смирение, почитеност и любов към живота.

Обичаше да ни смирява, като ни скупчи около себе си и ни разказва приказки. Това са много свидни спомени за мен. Вживявахме се в подвизите на народните юнаци. Стремяхме се да подражаваме на доброто, което правеха. Отрано се научихме да почитаме родителите си, възрастните хора, бедните и изпадналите в беда.

И ако на майка си дължа големия си интерес и любов към билките, на сестра си пък – към песните. От съвсем малка тя знаеше много народни песни. Минаваше за една от най-големите народни певици в България. Казваше се Екатерина Живко-



ва. Беше съпруга на генерал Живков. Знаеше 370 народни песни от край до край. Тогава още нямаше грамофони и много се пееше. Събирахме се по къщите и покрай сладките приказки пеехме в захлас и до забрава. Затова всички бяхме здрави, а децата растяха весели, жизнерадостни и не знаеха да хленчат за щяло и нещяло.

Нашето семейство беше винаги начело на борбата, домът ни беше Главната квартира на Тракийския комитет. Гордост за всички беше зет ни – Зюмбюл войвода. Той беше женен за сестрата на майка ми. И тя беше като него юнак с войнствен дух. А каква красавица беше само...

И понеже в дома ни беше Комитетът, тук е идвал и Гоце Делчев, и всички видни българи, патриоти. Сред тях раснах и се закаляваше духът



Майка ми Екатерина

